

for de af Flertallet stillede Ændringsforslag og at stemme imod det Underændringsforslag, der er stillet af et Mindretal. Samtidig skal jeg udtale min fulde Tilslutning til de Udtalelser, som den ærede Ordfører fremsatte angaaende Ændringsforslag Nr. 3, som jeg er fuldt indforstaaet med.

Fraenkel: Det er paa egne og nogle andre ærede Medlemmers Vegne, jeg taler for at væрге os imod at blive misforstaaet, naar vi nu vil stemme for Underændringsforslaget under Nr. 2, som jo ændrer den uvidede Bankgaranti til kun at gælde til 1930. Vi vil ikke dermed sige, at vi vilde stemme for Lovforslaget, hvis det kunde gaa igennem ogsaa med denne Ændring. Vor Afstemning betyder kun det, at hvis vi alligevel skal have Loven, vil vi foretrække det mindre Onde for det større, det vil sige den mindre Forlængelse af Statsgarantien for den større Forlængelse af den.

Erhvervsministeren (Starving): Jeg har, som det fremgaar af Betænkningen, kunnet tiltræde de foreslaaede Ændringer. Jeg beklager, at man har anset det for nødvendigt at foretage en Indskrænkning med 1 Aar af den Tid, jeg havde foreslaaet at give Statsgarantien. Men jeg kan paa den anden Side ikke antage, at denne Formindskelse af Varigheden vil være en saadan Svækkelse af Bankens Stilling, at det var tilraadeligt at opretholde Modstand mod denne Ændring, naar Enighed i øvrigt kunde opnaas. Ogsaa de andre Ændringsforslag kan jeg tiltræde, navnlig fordi de er af ringe Betydning eller helt overflødige. Dette gælder ikke det Underændringsforslag, der er stillet af et Mindretal, og som nu er motiveret paa to forskellige Maader. Jeg maa anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod Underændringsforslaget og beklager, at det altsaa ikke er lykkedes at opnaa den konservative Tilslutning fuldt ud til Trods for den Imødekommenhed, som det ærede Medlem Hr. Lange anerkendte der var udvist fra Flertallets Side.

Det er naturligvis hverken Regeringens eller Flertallets Hensigt at fortræde de private Banker, hvad man nærmest maa faa Indtryk af, naar man læser den Mindretalsbetænkning, som de to konservative Udvalgsmedlemmer har skrevet. Jeg tror ikke, at nogen nærer et saadant Ønske om at fortræde de private Banker, men paa den anden Side synes jeg heller ikke, man kan forlange, at Rigsdagen skal strække sig saa vidt, at den for at imødekomme de

private Banker forøger Statens Tabsmuligheder.

Om Ændringsforslag Nr. 3, ved hvilket der indsættes nogle af de Ord, der findes i Loven af 1923, skal jeg sige et Par Ord, idet jeg gerne vil fremhæve, at der ved at udelade disse Ord i og for sig ikke var tilsigtet nogen Realitetsændring i Lovens Karakter, og jeg maa derfor ogsaa opfatte det saaledes, at der ikke kan ske nogen Skade ved at indsætte nogle overflødige Ord.

Jeg maa om det, der er fremhævet som en Realitet, nemlig Statens Forpligtelser, henvise til, at det ved Lovens Vedtagelse her i Tinget den 3. Februar 1923 af den daværende Handelsminister blev fremhævet, at Statens Garanti selvfølgelig var ubetinget. Man vil paa Spalte 3655 finde en saadan Udtalelse, som jeg med den højt ærede Formands Tilladelse vil citere. Det hedder her, at Regeringen mener det „nødvendigt ved den nu valgte Form klart at fastslaa, at Statens Garanti er ubetinget“. Dette har jeg foranlediget ved en Række Bladartikler sluttet mig til i en Udtalelse i Oktober 1924 paa den nuværende Regerings Vegne, idet jeg da ogsaa gav Udtryk for, at Statens Garanti selvfølgelig var af en saadan ubetinget Karakter. Dette maa jeg altsaa, da der hist og her synes at være rejst Tvivl i saa Henseende, paa ny fremhæve, at Statsgarantien betyder fuld Sikkerhed, altsaa i Realiteten er en Selvskyldnerkaution. Selvfølgelig kan den danske Stat aldrig komme i den Situation, som man har antydnet, at der skulde kunne opstaa Forhold, f. Eks. en Likvidation, hvorunder Staten lod f. Eks. Sparemidler indelukke i længere Tid, i en Aarrække, i den likviderende Bank. Statsgarantien betyder naturligvis, at der er sikret Sparerne Dispositionsret over deres Penge, og selvfølgelig netop under de Vilkaar, hvorunder de har anbragt deres Penge i Banken, uden Hensyn til de Vanskeligheder, der i øvrigt maatte kunne opstaa for Banken. Da dette Spørgsmaal har været behandlet i Udvalget, kan jeg kun udtrykke min Glæde over, at det fra flere Sider er fremhævet, at saaledes maa Opfattelsen være, og at man under Forhandlingen i Udvalget fra alle Sider har tiltraadt det, som nu er blevet udtrykt af den ærede Ordfører.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at man slutter sig til de stillede Ændringsforslag, men forkaster Underændringsforslaget under Nr. 2. Med Hensyn til Betænkningen henholder jeg mig til den Tilslutning, som jeg dér har givet.